

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2011 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: (del.) SSR Dariusz Dąbrowski

Protokolant: Piotr Grzywacz

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2011 roku, w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w P.

przeciwko (...) w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

I uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) w W. wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowień wzorca umowy „Regulamin otwierania i prowadzenia rachunku oszczędnościowego (...) w złotych dla osób fizycznych” o treści: „Bank zastrzega sobie prawo odmowy otwarcia rachunku oszczędnościowego bez podania przyczyny.” (§4 ust. 5 regulaminu).

II zasądza od (...) w W. na rzecz (...) z siedzibą w P. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

III nakazuje pobranie od (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa Sąd Okręgowy w Warszawie kwoty 600 (sześćset) złotych tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych,

IV zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego.

XVII AmC 1642/10

UZASADNIENIE

(...) z siedzibą w P. wniosło w dniu 28.05.2011 roku pozew o uznanie za niedozwolone i zakazanie wykorzystania w obrocie z konsumentami §4 ust. 5 wzorca umowy o nazwie „Regulamin otwierania i prowadzenia rachunku oszczędnościowego (...) w złotych dla osób fizycznych” wykorzystywanego przez (...)w W. o treści: „Bank zastrzega sobie prawo odmowy otwarcia rachunku oszczędnościowego bez podania przyczyny”. W ocenie powoda wskazane postanowienie stanowi niedozwoloną klauzulę abuzywną, gdyż jest rażąco sprzeczna z dobrymi obyczajami i narusza uzasadniony interes konsumentów. W sposób sprzeczny z prawem cywilnym przewiduje uprawnienie dla bank do odmowy świadczenia usług pomimo zawarcia umowy, a podobny zapis został wpisany do rejestru pod numerem wpisu (...).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, klauzula w tym samym brzmieniu już raz została uznana przez Sąd za klauzulę abuzywną i wpisana do rejestru UOKiK pod numerem 82. Nadto pozwany w dniu doręczenia powództwa dokonał zmiany zakwestionowanego postanowienia regulaminu. Uzasadnia to także nieobciążania pozwanego ewentualnymi kosztami postępowania w oparciu o treść art. 102 i 103 kpc.

Obie strony wnosily o zasądenie zwrotu kosztów procesu.

Sąd ustalil i zważył co następuje:

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, iż (...)w W. jest osobą prawną wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego, działającą na podstawie przepisów prawa bankowego i prawa spółdzielczego. (k. 16-19)

W ramach prowadzonej działalności pozwany posługuje się wzorcem umowy o nazwie „Regulamin otwierania i prowadzenia rachunku oszczędnościowego (...) w złotych dla osób fizycznych” (k.4 – 5). We wzorcu tym w §4 ust. 5 zawarte jest postanowienie o treści: „Bank zastrzega sobie prawo odmowy otwarcia rachunku oszczędnościowego bez podania przyczyny”.

Pozwany nie zarzucił niezgodności treści zakwestionowanego przez powoda postanowienia umownego z tekstem stosowanego przez niego w obrocie wzorca, a także potwierdził, w odpowiedzi na pozew, że treść kwestionowanego wzorca stanowi klauzulę abuzywną. Fakty te sąd uznał za przyznane przez pozwanego na podstawie art. 230 kpc.

Nie ma słuszności pozwany, twierdząc, że wpis do rejestru prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony konkurencji i Konsumentów, klauzuli o takiej samej treści, stanowi podstawę do oddalenia powództwa w przedmiotowej sprawie. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7.10.2008 roku wydanej w sprawie III CZP 80/08 (publ. OSNC 2009/9/118) jednoznacznie stwierdził, że rozszerzona prawomocność wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone (art. 479⁴³ w związku z art. 365 k.p.c.) nie wyłącza możliwości wytoczenia powództwa przez tego samego lub innego powoda - w tym także przez organizację społeczną działającą na rzecz ochrony interesów konsumentów - przeciwko innemu przedsiębiorcy, niebiorącemu udziału w postępowaniu, w którym zapadł wyrok, stosującemu takie same lub podobne postanowienia wzorca, jak wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Sąd w pełni podziela tezy zawarte w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego, a zapatrywanie to zostało przyjęte tak przez judykaturę, jak i piśmiennictwo.

Wobec przyznania, przez pozwanego w odpowiedzi na pozew, tak faktu stosowania zakwestionowanej klauzuli, jak i przyznania, że jest ona sprzeczna z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta, sąd uznał powództwo za w pełni uzasadnione i udowodnione. Pozwany w żaden sposób nie zanegował twierdzeń powoda zawartych w pozwie, że wskazany zapis stanowi klauzulę abuzywną.

Z tych względów na podstawie art. 385¹ kc uwzględniono żądanie pozwu i na podstawie art. 479⁴² § 1 kpc orzeczono jak w sentencji wyroku.

Na podstawie art. 479⁴⁴ kpc zarządzono publikację prawomocnego wyroku.

Na podstawie art. 98 kpc orzeczono o kosztach postępowania. Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 i 103 kpc, gdyż powód wystąpił z pozwem przeciwko pozwanemu, kiedy używał on kwestionowanego zapisu wzorca. Nadto na mocy art. 479¹³ kpc wyłączone jest stosowanie art. 479¹² kpc, w tym obowiązku wezwania pozwanego do zaniechania naruszeń. Powodowi nie można w żadnym wypadku zarzucić niesumienności lub niewłaściwego zachowania, albowiem był on w pełni uprawniony do wytoczenia powództwa, a pozwany w żaden sposób nie zanegował, że działał w sposób nieprawidłowy, stosując we wzorcu umownym niezgodne z prawem zapisy.